

Dilluns 1 d'Advent

Text de l'Evangeli (Mt 8,5-11): En aquell temps, Jesús va entrar a Cafar-Naüm. Un centurió l'anà a trobar i li suplicava: «Senyor, el meu criat és a casa al llit amb paràlisi i sofreix terriblement». Jesús li diu: «Vinc a curar-lo». El centurió li respon: «Senyor, jo no sóc digne que entris a casa meva; digues només una paraula i el meu criat es posarà bo. Perquè jo mateix, que estic sota les ordres d'un altre, tinc soldats a les meves ordres. I a un li dic: 'Vés-te'n', i se'n va, i a un altre: 'Vine', i ve, i al meu criat li mano: 'Fes això', i ho fa».

Quan Jesús ho sentí, en quedà admirat i digué als qui el seguien: «Us asseguro que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe. I us dic que vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel».

«Us ho dic amb tota veritat: No he trobat dintre d'Israel ningú que tingué tanta fe»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, Cafar-Naüm és la nostra ciutat i el nostre poble, on hi ha persones malaltes, conegudes unes, anònimes altres, sovint oblidades a causa del ritme frenètic que caracteritza la vida actual: carregats de feina, anem corrent sense parar i sense pensar en aquells que, per raó de la seva malaltia o d'una altra circumstància, queden al marge i no poden seguir aquest ritme. Tanmateix, Jesús ens dirà un dia: «Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40). El gran pensador Blaise Pascal recull aquesta idea quan afirma que «Jesucrist, en els seus fidels, es troba a l'agonia de Getsemaní fins a la fi dels temps».

El centurió de Cafar-Naüm no s'oblida del seu criat prostrat al llit, perquè

L'aprecia. Malgrat ser més poderós i tenir més autoritat que el seu servent, el centurió agraeix tots els seus anys de servei i li té una gran estima. Per això, mogut per l'estima, s'adreça a Jesús, i en presència del Salvador arriba a fer una extraordinària confessió de fe, recollida per la litúrgia Eucarística: «Senyor; jo no sóc digne que entreu a casa meva: Digueu-ho només de paraula, i el meu criat es posarà bo» (Mt 8,8). Aquesta confessió es fonamenta en l'esperança; brolla de la confiança posada en Jesucrist, i alhora també del seu sentiment d'indignitat personal, que l'ajuda a veure la seva pobresa.

Només ens podem atansar a Jesucrist amb una actitud humil, com la del centurió. Així podrem viure l'esperança de l'Advent: esperança de salvació i de vida, de reconciliació i de pau. Solament pot esperar aquell que reconeix la seva pobresa i és capaç d'adonar-se que el sentit de la seva vida no està en ell mateix, sinó en Déu, tot posant-se a les mans del Senyor. Atansem-nos confiadament al Crist i, alhora fem nostra la pregària del centurió.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Què pensem que Jesús va lloar en la fe del centurió? La humilitat. La humilitat del centurió va ser la porta per on el Senyor entrà» (Sant Agustí)

•

«El Senyor es va meravellar d'aquest centurió. Es va meravellar de la fe que tenia. Per això no només va trobar al Senyor, sinó que va sentir l'alegria d'haver estat trobat pel Senyor. És molt important!» (Francesc)

•

«Davant la grandesa d'aquest sagrament, el fidel no pot fer altra cosa que repetir, amb humilitat i amb una fe ardent, les paraules del Centurió: 'Senyor, no sóc digne que entreu a casa meva; digueu-ho només de paraula, i serà salva la meva ànima' (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 1386)